

MYNDIR: LEIVUR THOMSEN

sungu Marius næstan sum eitt mantra. Í endanum av lagnum kom lötan hjá Heðini Ziska. Hann spældi eina langa og villa gittarsolo. Hann hevði so nógvar effektir á gittaranum, at tað var yvirhøvur ringt at hoyra, hvørjar tónar hann spældi. So rendi hann omanyvir tað heila fótin á wah-pedalina, sum trongdi seg igjøgnum effektsósina og gjørði gittaran til ein múr av físi og súsi. Sýrutari bleiv tað ikki. Men tað riggaði onkursvegna væl, tí hinir vóru rættiliga jarðbundnir í spælinum og hildu tónleikinum saman við sínum einfalda og greiða spæli. Tað var kaos í kosmos - og eg varð mintur á, hvussu umráðandi tað er, at tónleikarar seta okkurt í vága.

Síðani fingi vit vælkenda »Nærveran« og eftir tað eitt nýtt lag, »Runaway«, sum varð frum-framført í sendingini Vikuskifti fyri nøkrum mánaðum síðani.

Marius Ziska segði sum introduktión til sangin »While You Were Sleeping«, at nú fóru teir at spæla ein »barnagarðssang«. Sangurin minti í stíli um bólkin Eagles, tó at hann varð kryddaður við Hendrix-gittara. Marius helt fyri, at orsøkin til, at teir spæla so hart, er, at teir eru bangnir um at gerast gamlir. Og

so er spurningurin, um bólkurin Marius yvirhøvur spælir harðan tónleik, havandi í huga, at hann var munandi harðari fyrr, tá bólkurin luttók í Global Battle Of Bands tónleikakappingini.

Konsertin endaði við frálíka lagnum »Villingarsólin«.

Í skrivandi stund er ógreitt, hvør í bólkinum skrivar sangirnar. Um tað fyri tað mesta er Hans Marius Ziska, ella um hvør limur eigur sín part, kann í og fyri seg gera tað sama. Bólkurin Marius hevur nøkur framúrskarandi góð lög, og perlurøðin hetta kvøldið var greitt tað berandi í konsertini. Sangirnir vóru lættir at lurta eftir og góvu vælveru og friðsælu. Tað kundi fyri tað verið nóg mikið bara at hoyrt sangara og kassagittara – tó so, at bólkurin rakti nokkso væl eitt myrkt ljóð, sum klæðir lögnum. Fyri mitt viðkomandi var hendan lötan hæddarpunktið á Voxbotn 2016.

Graham Bonnett

Legends of Rock er ein verkætlan, sum gittaristurin í bólkinum, Sayit Dolen, stendur fyri. Hugskotið er, at hann hevur savnað ein bólík av tónleikarum saman, og so ringir hann til sínar rokkfyrmyndir og

spyr, um teir ikki kunnu koma at syngja við bólkinum. Konseptið er einir tríggir sangarar til hvørja konsert. Soleiðis hevur bólkurin havt vitjan av Bobby Kimball (Toto), Eric Martin (Mr. Big), David Reece (Accept) og Robert Hart (Manfred Mann, Bad Company). Til konsertina í Føroyum vóru tað Graham Bonnett (Rainbow), Mickey Thomas (Starship) og Eagle Eye Cherry.

Bólkurin legði hart út við væl-upplagda Graham Bonnet og »All Night Long« – og so varð lagt var upp til 80'ara ball. Tá man kennir man lögini í síni upprunaútgávu, og hevur havt gittarleikaran Ritchie Blackmore sum fyrmynd, so veit man, at tað skal nóg til at taka gamla rokkgubban – men gittaristurin Sayit Dolen visti, hvussu hann skuldi handfara sín spaka. Gittarljóðið var tjúkt og klárt, um enn hann kanska kundi spart eitt sindur uppá teknisku finessurnar í hvørjari solo. Hetta við skjótleika, fingratapping og sweep picking tykist næstan vera blivið til ein tvingsilstanka hjá flestu av dagsins rokkgittaristum, og soleiðis var tað eisini brúkt uppá gjøt undir konsertini. All Night Long koyrði sum væntað, og 68 ára gamli Graham Bonnett kláraði merkiliga væl at raka høgu ótransponeraðu tónarnar. Hann sang enn eitt lag frá Rainbow tíðini.

Knappiliga blástu Coz kanónirnar úr erva á pallinum sum aðrir jetmotorar beint niður í trankan av fólki, og úr einum sjónliga skøkkum Graham Bonnet brast »what the hell was that!«.

Triði sangurin var »Only One Woman«, skrivaður av the Bee Gees, sum Graham Bonnet gjørdist kendur við seinast í 60'unum við duo'ini The Marbles.

Seinasta lagið í hansara umfari var »Lost in Hollywood« av útgávuni »Down to Earth« hjá Rainbow. Gittaristurin tappaði og sweepaði sum aldrin fyrr, og Bonnet við bólki gjørdi sítt arbeiði, men heldur ikki nóg meira enn tað, tí fokuspunktið var jú nettupp stjørnan og hittið.

Eagle Eye Cherry

Tá 47 ára gamli Eagle Eye Cherry trein á pallin, gjørdist alt munandi bleytari, hvør skuldi sagt næstan til »puddilrokk« – í øllum førum í mun til tað, sum var frammanundan. Hann legði fyri við balladuni »Falling in Love Again«, og kvinnurnar sóu út til at njóta hetta bleyta munandi meiri enn dreingirnir. Gittaristurin Sayit Dolen var hinvegin ikki enn komin í bleytt mode eftir Bonnett – so tá hann spældi eina tíggju sekund stutta solo, lessaði hann alt av, hann átti í sær – sweep, speed, tapping og eg skal koma eftir tær.

Havandi í huga, at Eagle Eye Cherry er eitt sonevnt »one hit wonder«, har hittið hjá honum er »Save Tonight«, kendi hann seg hava tørv á at spæla eitt tøkulag millum tey fáu, hann borðreiddi við til konsertina, nevnliga »Atlantic City« hjá Bruce Springsteen..

Eagle Eye Cherry endaði við glaða sanginum »Are You Still Having Fun«. Og nú var veitsludámur í Vágsbotni. So fór hann av pallinum uttan at hava spælt sítt eina hitt »Save Tonight«, og fleiri stóðu spyrjandi. Men hann skuldi koma aftur.

Mickey Thomas

Tá gamli Jefferson Starship sangarin, Mickey Thomas, trein á pallin við lagnum »Jane«, tóktist ótrúligt, at nakar 66 ára gamal gubbi kundi syngja so høgt og reint – »clean as a whistle«, sum bretar plaga at taka til.

Ovfarakætið fyri hesum fall nakað í lagnum »Sara«, og tá hann byrjaði »It's Not Enough«, tók geispifaktorurin dik á seg. Tað tóktist, sum lögini bara skuldu avviklast við enn-ein-býur, enn-eitt-jobb hugburði. Eg kundi bert taka undir við eldra manningum á pallinum, at tað var ikki »enough«. Gittaristurin í bólkinum bjargaði lagnum við eini frálíkari solo, og hesuferð leyp hann ikki framav men stóð við hvønn tóna, hann spældi. Ein fragd at hoyra. Ein av kórsangarinnunum kom síðani fram á pallin og sang lagið »Nothing's Gonna Stop Us Now« saman við Mickey Thomas.

Og so vóru knappiliga allar

tríggjar stjørnur á pallinum saman. Graham Bonnet sang »Since You've Been Gone«, og Eagle Eye Cherry »Save Tonight«. Hetta síðsta vakti miklan fagnað millum áhoyrararnar. Tá ið Mickey Thomas sang »We Built This City«, kom ordiligt lív í hvítu studentahúgvurnar heilt har frammi við pallin, hvat eyðsýnliga prógvaði, at vit liva í einum landi, har 80'ara hits eru gerandiskostur í loftbornum miðlum.

Hittini týðningarmeiri enn tónleikabólkarnir

Anthems of Rock gav fólki tríggjar stjørnur í einum og sama bólki, hvørs samanspæl ein meðalgóður føroyskur bólkur kundi gjørt líka so væl. Voxbotn Allstars gav fólki allar hitsangirnar í einum og sama orkestri. Koyr fleiri stjørnur í sama bólík so fært tú hittini hjá teimum øllum fyri ein bíligari penga, enn um tú skuldi fingið upprunabólkarnar at spæla.

Vansin við hesum er, at tónleikabólkur gerast týðningarleysir. Tað sást eisini aftur í skránni, sum fyri tað mesta innihelt singer-songwriters og einstaklingar við onkrum hissini tónleikarum afturat sær. Tú sást ongastaðni á skrift, hvør spældi við hvørjum bólki á Voxbotn – hvørki í skránni, á facebooksíðuni ella í blaðnum, sum kom út í sambandi við tiltakið. Tað var spell.

Vágsbotnur ov trongur

Otto Knows fekk veruliga Vágsbotn at kóka. Hetta segði nakað um segmentið, sum kemur at lýða á slíkt, sum er tannáringar upp til um tjúgu ára aldur. Trupulleikin ta lötuna var, at trygdn ikki var heilt í lagi. Kropsrørslurnar heilt frammi við pallin og trýstið av sama gjørdist so ógvisligt, at fleiri ungar gentur komu illa fyri og máttu hava hjálp frá samarittunum. Hetta hevur verið ein trupulleiki øll undanfarnu árin, og hóast gyrðingar vóru settar upp á økinum í ár fyri at avmarka trýstið, er ikki enn komið á mál við trygdini. Tað er eisini hesuferð eitt undur, at ongin lá eftirá. Har var ov trongt allastaðni í Vágsbotni, eisini á trappuni. Spurningurin er, um tað er ráðiligt at kroysta so nóg fólík inn á økið. Tað kundi verið, at Vaglið ella Skálatrøð kundu verðið tikin við næstu ferð.

Konsertskráin var fjølbroytt, har var okkurt til einhvønn smakk, og skiftini millum konsertirnar gingi væl og professionelt fyri seg. Ljóðið var eisini sum heild í lagi.